

DREAM ON

NEDERLANDS

BONSEFANTEN

Met kunstwerken van:

Morena Bamberger
Antoine Berghs
melanie bonajo
Patrick Van Caeckenbergh
Ali Cherri
Celine Daemen
Sofiia Dubyna
Hadassah Emmerich
Alia Farid
Camille Henrot
Laura Lima
Aristote Mago
Danaë Moons
Otobong Nkanga
Grayson Perry
Lee 'Scratch' Perry
Laure Prouvost
Marleen Rothaus
Alison Saar
Betye Saar
Marta Volkova & Slava Shevelenko
Evelyn Taocheng Wang
Sandra Vásquez de la Horra

Aristote Mago, *Throne crushing*, 2022, borduurwerk op jute zak, 142 x 146 cm.
Collectie Bonnefanten. Foto: courtesy Aristote Mago/Bonnefanten.

De wereld betoveren

We leven in turbulente tijden.

Roerige momenten vormen sinds jaar en dag aanleiding om kunst en tentoonstellingen te maken. Kunstenaars reflecteren op de wereld om ons heen. Hun werk maakt ons mondig en weerbaar. Het biedt ons een ontsnapping aan de harde realiteit. Zeker nu is dat nodig, we leven in onzekere en beangstigende tijden. Aan de randen van Europa woeden oorlogen, klimaatproblemen worden steeds tastbaarder en urgenter. Wereldwijd raast er een cultuurstrijd over de normen en waarden van onze toekomstige maatschappij. Het stemt tot onrust.

Toch zijn er steeds meer kunstenaars die zich in hun werk niet tot doemdenken laten verleiden. In tegendeel: deze makers zijn hoopvolle wereldverbeteraars die alternatieve toekomsten verbeelden. Ze zijn activistisch, maar in hun kritiek niet cynisch. In plaats daarvan durven ze nostalgisch te mijmeren en al lachend te dromen. Ze willen de wereld weer betoveren.

Wat oud is zal weer nieuw worden

Deze tentoonstelling onderzoekt een

nieuwe lijn in de Bonnefantencollectie en de hedendaagse kunst. Oude folklore, legendes, rituelen en bezweringen vormen daarbij het startpunt voor nieuw werk. Historische gebruiken en verhalen worden nieuw leven ingeblazen. Ze dienen als spiegel voor actuele maatschappelijke problemen en verbeelden zo een alternatieve toekomst.

Kunstenaars die op deze manier werken, grijpen vaak thema's als dekolonialiteit en intersectioneel feminisme aan. Ze claimen een plek voor gemarginaliseerde groepen en verdwenen culturen, en daarmee dus voor voor onderbelichte en ondergewaardeerde verhalen. Zo agenderen ze politieke en maatschappelijk geëngageerde onderwerpen.

De kunstenaars werken luchtig en met humor, maar zijn niet bang om te bijten. Ze hebben een diepe voeling met de grote problemen in de hedendaagse maatschappij. Hun kunstwerken zijn sprookjes en verhalen, maar leiden toch altijd tot een hoopvolle blik op de reële toekomst. *DREAM ON* gaat over durven te dromen, al is het tegen beter weten in.

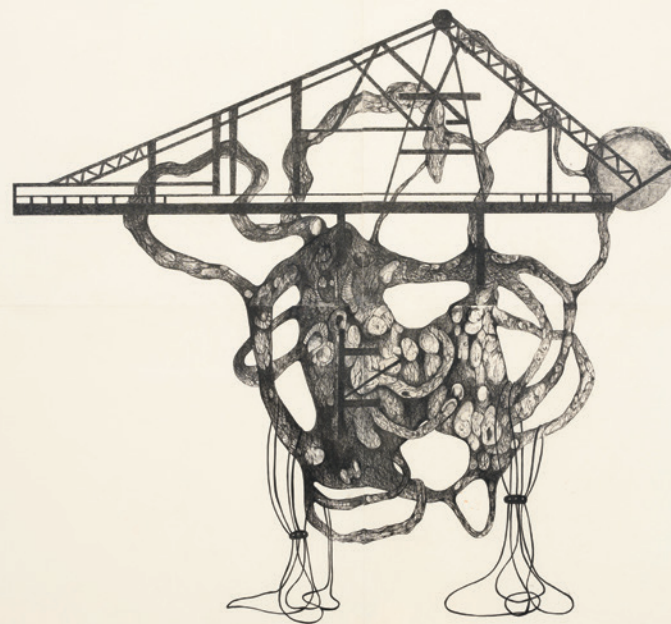
Ali Cherri, Aristote Mago, Danaë Moons, Otobong Nkanga

zaal 2.17

Er zijn verschillende hedendaagse kunstenaars die in hun werk monsters en mythische figuren verbeelden. Ali Cherri (1976, Beiroet) doet dat met modder. De rol die klei speelt in vele vertellingen, van Soemerische mythologie tot Joodse legendes, inspireert hem. Klei was een van de eerste middelen om kunst (en volgens verhalen ook de mens) te creëren. Het mengen van klei en water opent de verbeelding. De beelden in deze ruimte lijken je dan ook in een andere wereld te verwelkomen. Ze tonen een legende van Gilgamesh, de koning van de Uruk in Zuid-Mesopotamië. In de derde eeuw v.C. probeerde hij met de hulp van zijn kleivriend Enkidu onsterfelijk te worden. Samen met de film *Of Men and Gods and Mud* in zaal 2, verbeelden deze sculpturen de krachten van de natuur en de overmoedige rol van de mens in de wereld.

In zijn werk verkent Aristote Mago (1988, Kinshasa) thema's als klimaatcrisis, feminisme en queer expressie. Hij wil de plek van de (Zwarte) vrouw in de Afrikaanse maatschappij en verhalenwereld herstellen tot haar sterke en centrale positie van vóór de komst van het christendom op het continent. De zakken waarop hij borduurt, komen van de stichting Action Contre la Faim. Deze organisatie stuurt al decennialang voedsel naar plaatsen op de wereld waar door klimaatverandering of sociaal-politieke problemen hongersnood heerst. Dat geeft het werk een rauw en actueel randje. Mago stikte de ontwerpen met de hand volgens een traditionele techniek, die historisch gezien alleen door vrouwen wordt gebruikt. Hiermee doorbreekt hij stereotype ideeën rondom mannelijkheid en vrouwelijkheid.

De grillige, sprookjesachtige werken van Danaë Moons (1985, Den Haag) onderzoeken de oerkrachten van de wereld en de verbondenheid van mens en natuur. De industriële voorwerpen op haar tekeningen deels geïnspireerd door het mijnverleden lijken voort te komen uit Moeder Natuur. Tegelijkertijd kun je ze zien als een door de natuur overwoekerde en opgeëiste beschaving. Is de natuur de gekoesterde bron van het leven, of juist de angstaanjagende, te overwinnen vijand? Dat is de centrale vraag in Moons' werk.

Danaë Moons, *Earth Crane*, 2013, tekening op papier, 95 x 128 cm.
Collectie Bonnefanten. Foto: courtesy Danaë Moons/Bonnefanten.

Ali Cherri, *Of Men and Gods and Mud*, 2022, driekanaals video-installatie, 18'48".
Collectie Bonnefantien. Foto: courtesy Ali Cherri/Bonnefantien.

Ali Cherri, *Leaning Figure*, 2023, middeleeuws zoömorf masker van steen uit Frankrijk, ijzer, XPS, klei, zand, pigmenten, houtlijm, 80 x 60 x 125 cm.
Bruikleen Imane Fares Gallery. Foto: Ali Cherri Studio.

Ali Cherri

zaal 2.18

In de film *Of Men and Gods and Mud* van Ali Cherri (1976, Beiroet) brengt een groep arbeiders hun dagen door nabij de Merowe Dam in Noord-Soedan. Tussen hopen modder en in de blakende zon maken ze bakstenen. De Merowe Dam is één van de grootste hydro-elektrische stuwdammen van Afrika. In het jaar 2000 moesten naar schatting 50.000 mensen gedwongen verhuizen omwille van de dam. Ecosystemen werden verwoest en historische sites onder water gezet.

Cherri mengt actuele politieke kwesties met historische gebeurtenissen. Hij verbindt deze recente vernieling met traditionele verbeeldingen van modder en overstromingen. De vertelstem praat over de Griekse legende van Prometheus, antieke Egyptische mythes over de Nijl die buiten de oevers treedt, het oud-testamentische scheppingsverhaal, de Joodse legende van de kleifiguur golem en de Ark van Noach.

De film mijmert poëtisch over de betekenissen van twee aardkrachten: aarde en water. Ze brengen droogte, landverschuivingen en overstromingen, maar ook vruchtbare grond en bouwstoffen. Oude mythes vormen samen met de hedendaagse gebeurtenissen startpunten voor nieuwe verhalen. Steeds vaker zullen we moeten leven met extreme natuurverschijnselen. Nu beslist vaak de politiek wat wordt weggevaagd en wat blijft staan. Maar uit welke elementen boetseren wij de toekomst?

Laure Prouvost, Evelyn Taocheng Wang, Sandra Vásquez de la Horra

zaal 2.19

Net als Ali Cherri, putten hedendaagse kunstenaars steeds vaker uit een eeuwenlange traditie van literaire thema's uit verschillende culturen en periodes. Ze tillen geschreven, ongeschreven, maar vooral onderbelichte vertellingen op het podium van de internationale kunstwereld. De aanwezigheid van deze verhalen in een museum confronteert je niet alleen met andere culturen, maar ook met die van jezelf.

Laure Prouvost (1978, Croix) baseerde haar wandtapijt *Feu que, I was born to be here* op haar film *They Parlaient Idéale*. Daarin reist Prouvost van Parijs naar Venetië. Onderweg ontmoet ze muzikanten, performancekunstenaars en goochelaars die Frans, Engels, Nederlands, Arabisch en Italiaans praten. Ze komt langs Marseille, al eeuwenlang het centrum van immigratie en culturele uitwisseling. Ook passeert ze het Palais Idéal in Hauterives, een fantasiegebouw met Bijbelse, Egyptische en Hindoeïstische elementen. De wereld in de film lijkt een utopie waarin mensen, ondanks hun culturele verschillen, gelijkwaardig samenleven. Prouvost doorbreekt deze fictie door scènes en voorwerpen uit de film om te zetten naar objecten in de ruimte om je heen, zoals het wandtapijt. In dit tapijt zijn fantasie en realiteit verstrengeld. Met haar werken wil Prouvost bijdragen aan verbinding en begrip in de samenleving. Communicatie staat daarbij centraal.

Evelyn Taocheng Wang, *Tug Boat! Celery and Children on Water*, 2019, waterverf, acrylverf en inkt op papier, 155,5 x 115 cm. Collectie Bonnefanten. Foto: courtesy Evelyn Taocheng Wang/ Bonnefanten.

De realiteit laat zien dat we elkaar vaak fout begrijpen. In plaats van dat als iets negatiefs te zien, gebruiken kunstenaars het vaak als inspiratie voor ludieke confrontaties. Evelyn Taocheng Wang (1978, Chengdu) verhuisde van China naar Frankfurt am Main en Amsterdam. Identiteit, gender en culturele stigma's fascineren haar. Wat betekent het om man, vrouw, trans, Chinees of Nederlander te zijn? Om vooroordelen te doorbreken, versmelt ze in haar werk oude met hedendaagse kunst en autobiografische verhalen met mythes, literatuur en (kunst)geschiedenis.

Sandra Vásquez de la Horra (1967, Viña del Mar) baseert haar potloodfiguren op teksten, sprookjes, mythes en religies. Deze verhalen komen uit Zuid-Amerika, waar ze opgroeide, en Noord-Amerika en Europa waar ze studeerde. Ondanks hun specifieke herkomst, hebben de beelden iets universeels. De schedels, rebelse nonnen en buitenstaanders doen denken aan iets wat je eerder zag, droomde of meemaakte. Om dit gevoel te versterken, plaatst De la Horra bewust willekeurige woorden uit verschillende talen in haar tekeningen. De echte betekenis ervan gaat net zoals bij haar figuren doelbewust *lost in translation*. Zo worden woorden beelden en krijgen ze op hun beurt een universeel karakter, vrij voor ieders interpretatie.

Sandra Vásquez de la Horra, *Reina de la Noche*, 2010, potlood op papier, was, 76 x 58 cm. Collectie Bonnefantien, verworven met steun van het Mondriaan Fonds. Foto: courtesy Sandra Vásquez de la Horra/ Bonnefantien.

Camille Henrot

zaal 2.20

Camille Henrot (1978, Parijs) woont en werkt in New York. Als kunstenaar maakt ze video's en geanimeerde films. Vaak combineert ze die met ruimtelijke installaties en sculpturen. De 3D-film *Saturday* (2017) is het resultaat van haar typerende, antropologische werkwijze. Hiervoor dompelde ze zich onder in de wereld van de Zevendedagsadventisten. Deze evangelisch christelijke stroming houdt zich aan de sabbat (de rustdag) en dooprituelen op zaterdag. De film toont kerkgemeenschappen uit New York, Washington D.C., Tahiti en het koninkrijk Tonga. Henrot richtte haar camera op hun eeuwenoude maar ook nieuwe rituelen, zoals dopen en collectief bidden via mediakanalen. Deze beelden wisselt ze af met die van van surfen, medische tests en eten.

Over de film loopt een lint met koppen van slecht nieuws. Ze zijn een bron van informatie over de staat van de wereld. In de context van *Saturday* lijken ze een reden om die realiteit te ontvluchten. Steeds vaker zoeken we in onze huidige maatschappij naar rituelen om het bestaan zin te geven. Henrot laat zien dat een hedendaagse beleving van oude rituelen hand in hand gaat met de verbindende kracht van digitale media. Al vervreemden die laatste ons vaak juist van onze omgeving...

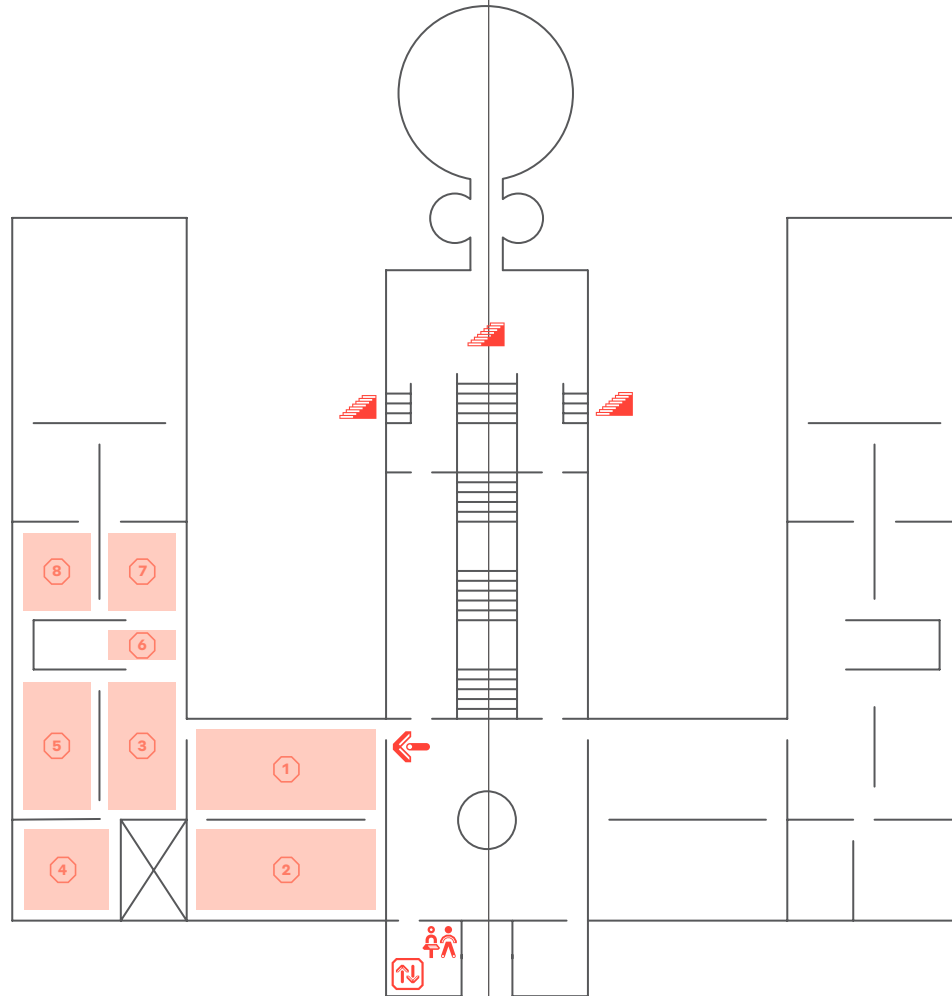

Tentoonstelling start hier

- 2.17
- 2.18
- 2.19
- 2.20

- 2.21
- 2.22
- 2.23
- 2.24

- Lift naar andere verdiepingen
- Trap naar andere verdiepingen
- Toiletten

Camille Henrot, *Saturday*, 2017, 3D-film, 19'32". Collectie Bonnefanten, verworven met de steun van VriendenLoterij. Foto: courtesy Pictoright Amsterdam 2020.

Marleen Rothaus, Sofiia Dubyna, Hadassah Emmerich, melanie bonajo, Alison Saar, Betye Saar, Marta Volkova & Slava Shevelenko

zaal 2.21

Bij het dromen over een andere toekomst, hoort ook het verbeelden van nieuwe ideeën rondom identiteit en zelfbeeld. De kunstenaars pakken stereotypes bij de horens en vormen ze om tot sterke, zelfbewuste personages.

Marleen Rothaus (1991, Bielefeld) gebruikt haar schilderijen als spandoeken bij feministische manifestaties. Zo dragen daar werken actief bij aan de emancipatie van mensen die zich niet identificeren als heteroseksuele, cisgender man. Op het doek *Coven* zie je een groep bevriende heksen. Volgens Rothaus werd en wordt de heks als schrikbeeld gebruikt om onafhankelijke vrouwen te onderdrukken. Ze maakt van de heks een aansprekend icoon en laat zien dat je maar wat graag bij de heksenkring aanschuift.

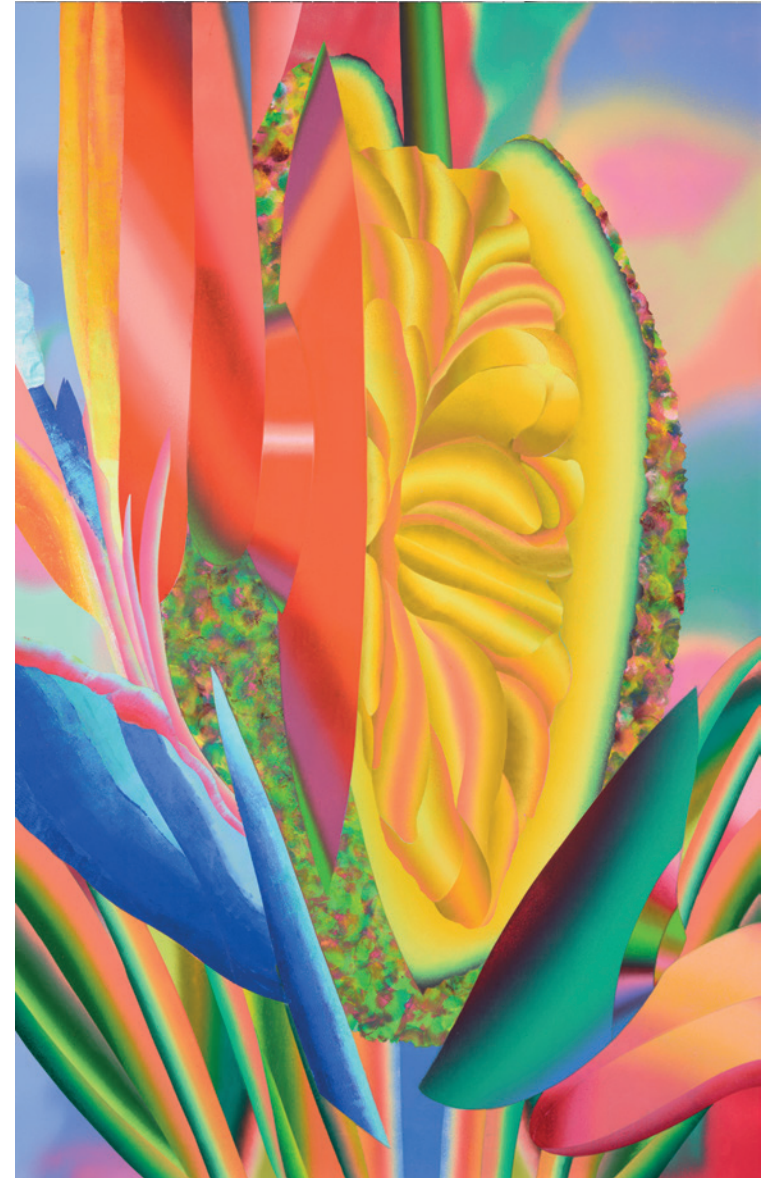
Het werk van Sofiia Dubyna (2000, Donetsk) stelt vrouw-zijn, de vrouwelijke seksualiteit en de vrouwelijke ervaring van seksualiteit centraal. Haar doeken tonen veel naakt in 'onorthodoxe' situaties: vastgebonden met duct tape of tiewraps, toegetakeld door een zweep en net wel of net niet gepenetreerd. De kunstenaar onderzoekt de dunne lijn tussen twee werelden waartoe vrouwen zich op seksueel gebied constant moeten verhouden, zoals plezier en geweld of vertrouwen en misbruik. De stijl van het werk is lieflijk en vrolijk. De geportretteerden in Dubyna's doeken zijn vaak goede vriendinnen, soms beeldt ze zichzelf af. Vriendschap is een centraal thema in haar werk. Zo visualiseert ze vaak gesprekken met vriendinnen, *inside jokes* of avonturen.

Hadassah Emmerich (1974, Heerlen) maakt weelderige, sensuele schilderijen waarin lichamen versmelten met bloemen en planten. Deze verleidelijke beelden refereren onmiskenbaar aan een fundamentele levenskracht en vruchtbaarheid. Dubbelzinnige vormen kunnen zowel bloemblaadjes als genitaliën voorstellen, bladeren lijken net likkende tongen. Ook gaat Emmerichs werk op een zelfbewuste manier in op de machtsverhoudingen tussen verschillende genders en de hiërarchie van macht in het postkoloniale tijdperk. Het geëxotiseerde beeld van vrouwen van kleur als wellustige personen speelt hierbij een rol.

Op het werk *White Guise* van Alison Saar (1956, Los Angeles) zie je Topsy. Topsy is een personage uit het beroemde boek *De Hut van Oom Tom*, waarin ze als een wild, onverzorgd meisje wordt beschreven. Dit is een nog altijd heersend clichébeeld over Zwarte kinderen. Saar toont het meisje onbesuisd, maar niet onbeschaafd. Het kind is zelfbewust en onafhankelijk, maar toch ongelofelijk teder en melancholisch. Uit haar vlechtjes groeien katoenbloemen, die de tot slaaf gemaakte kinderen vroeger op de Amerikaanse plantages moesten plukken.

Het lieflijke muziekje in het werk *Pee on Presidents* van melanie bonajo (1978, Heerlen) krijgt plots een andere lading wanneer de inhoud duidelijk wordt: het nummer vertelt over de plekken waar vrouwen willen plassen. Het is een feministisch pamflet voor iedereen met een vagina. Tegelijkertijd laat het ook de kwetsbaarheid zien van deze groep, die zich voor een eerste levensbehoefte letterlijk moet blootgeven.

Hadassah Emmerich, *Jack of Hearts II*, 2022, olieverf op canvas, 220 x 140 cm.
Collectie Bonnefanten, verworven met steun van het Mondriaan Fonds.
Foto: courtesy Hadassah Emmerich/Bonnefanten.

Zaaloverzicht Antoine Berghs, *adjust your vision / in case you find pity in pain / enter like it's supposed to / say yes at every door / we harvest the blue*, 2021, mixed media installatie. Foto: Peter Cox.

Antoine Berghs

zaal 2.22

Antoine Berghs (1971, Geleen) omschrijft zijn werk het liefst als een ononderbroken pelgrimstocht: “Een louteringstocht om vat te krijgen op de dingen en de wereld”. Sinds 2014 maakt hij in zijn atelier houten beelden en manshoge potloodtekeningen. Ook geeft hij vorm aan teksten en rituelen waarin zijn zelfbeeld en pogingen tot zelftransformatie centraal staan. In 2021-2022 toonde Berghs in het Bonnefanten zijn indrukwekkende installatie *adjust your vision / in case you find pity in pain / enter like it's supposed to / say yes at every door / we harvest the blue*. Daarvan is hier het schaalmodel te zien. Halverwege de looptijd van de originele tentoonstelling opende Berghs de installatie met een rituele performance.

Zelf zegt hij over het werk: “De scharnierende luiken, of liever portalen, tonen aan de ene zijde abstracte motieven bedoeld voor meditatie. Aan de andere zijde zie je fragiele figuratieve tekeningen. De hypnotiserende ervaring van beeld, flitslicht en ruis brengen mij, en mogelijk ook de beschouwer, in een andere toestand. Het geluid en flitslicht ‘bevrijdt’ de tekeningen, abstracte motieven en de materie: alles gaat bewegen, leven, wordt energie. Alles wordt trilling. Tijdens een ritueel zong en scandeerde ik naakt teksten en zette ik de portalen open. Daarna werden de tekeningen van een kwetsbare binnenwereld zichtbaar. Als laatste sloeg ik met een hamer een gat in de muur. Met deze handeling verheerlijkte, bevroeg en daagde ik de werkelijkheid uit.”

**Patrick van Caeckenbergh, Alia Farid,
Grayson Perry, Lee 'Scratch' Perry,
Laura Lima**

zaal 2.23

Antoine Berghs' hang naar het mystieke staat voor een grotere maatschappelijke trend. In een tijd van individualisme en kapitalisme zoeken steeds meer mensen naar zingeving in hun dagelijks ritme, bijvoorbeeld via rituelen. Spiritualiteit vindt men in de vorm van objecten of niet-traditionele geloofsovertuigingen. Zo zet Patrick van Caeckenbergh (1960, Aalst) zich af tegen het rationele en schijnbaar universele beeld dat we van de wereld en zijn werking hebben. In plaats daarvan verzint hij zelf mythes. Net als Ali Cherrī vertelt hij die via sculpturen van klei. Ze zijn een kakofonie van absurde elementen, zoals het leven dat ook is.

Voor steeds meer hedendaagse kunstenaars is nu het moment aangebroken om tradities uit hun eigen gemeenschap, of andere onderbelichte gebieden, artistiek te documenteren. Zo legde filmmaker Alia Farid (1985, Koeweit/ Puerto Rico) één van de oudste en onveranderde tradities ter wereld vast. Elk jaar in juli, tijdens Nowruz Sayadeen, vieren de inwoners van het Zuid-Iraanse eiland Qeshm de start van het vissersseizoen. Ze eren het geschenk van de natuur: bewoners vissen niet, eten geen zeevruchten en baden in helend water. Ze dansen, eten en spelen erop los. Tijdens een eeuwenoude ceremonie plagen verschillende personages, zoals de shtoor (kameel), asb (paard) en rooba (vogel), de vele toeschouwers. Voor de streek die zo afhankelijk is van water, betekent deze traditie het begin van het nieuwe jaar.

De collages van producer, zanger en kunstenaar Lee 'Scratch' Perry (1936, Kendal – 2021, Lucea) zijn gegrond in tradities afkomstig uit weer een ander deel van de wereld. Zijn werken zijn een mengeling van geloofsopvattingen en praktijken van de rastafari, het christendom en de Ettu gemeenschap in Jamaica. Perry verzamelde de ingredienten voor zijn patchwork van symbolen en tekens obsessief. Als in een ritueel remixte, monteerde, lijmdde en sampelde hij ze samen. Met afrofuturistische en mystieke afbeeldingen zet Perry de traditie van Jamaicaanse muurschilderingen voort op doek. Vaak tonen ze politieke boodschappen, muziekiconen, religieuze symbolen, Afrikaanse mythes en bekende rastafari's.

Lee 'Scratch' Perry,
Untitled (Master of the Universe), 2018,
170 x 140 cm.
Collectie
Bonnefanten.
Foto: courtesy Lee
'Scratch' Perry/
Bonnefanten.

Morena Bamberger, *Sonnekaskro Djiephen*, 2024, mixed media. Procesfoto, Well, Nederland.

Morena Bamberger

zaal 2.24

Morena Bamberger (1994, Roermond) maakte een grote installatie in opdracht van het Bonnefanten. Het werk heet *Sonnekaskro Djiephen*, Sinti voor *Een Leven Van Goud*, en wordt in de collectie opgenomen. Het vormt de overgang tussen de collectiepresentatie *DREAM ON* en de solotentoonstelling van Malgorzata Mirga-Tas. Bamberger maakte de woonwagen in nauw overleg met Mirga-Tas.

Deze woonwgen, en vooral de wielen, raakt aan de kern van de Sinti en Roma cultuur. Hij staat symbool voor constante beweging. Niet voor niets staat het wiel centraal verbeeld op de Roma vlag. Bamberger ziet de woonwagen als een kapel, een klein heiligdom dat de levenswijze van de Sinti en Roma eert. Ze koesteren hun gewoontes, ook al reizen ze niet meer.

Op de was, die aan de lijn te drogen hangt, zijn twee films te zien uit 2017. Bamberger zat toen nog op de kunstacademie en worstelde met haar identiteit als kunstenaar. Het kunstenaarschap was haar niet van huis uit meegegeven. Haar familie had zo veel moeite met de beroepskeuze dat het leidde tot een breuk.

In de eerste film brengt Bamberger haar familie en hun woonwagenkamp in beeld. Ze bekijkt zichzelf als kunstenaar door de ogen van haar familie. In de tweede film gebruikt ze het woonwagenkamp als atelier en beziet ze de Sinti cultuur vanuit het kunstenaarschap. De films zijn een eerste voorzichtige toenadering tussen Bamberger en haar roots.

DREAM ON

08.06.2024 – 30.03.2025

Artistiek directeur

Stijn Huijts

Curatoren

Celien Govaerts
Roxy Jongewaard

Presentatie & realisatie

Team Bonnefantent

Redactie

Renée Schmeetz

Vertaling

Susan Pond

Drukkerij

Drukpartners Zuid B.V.

Bonnefantent wordt gesubsidieerd door Provincie Limburg, het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap en de VriendenLoterij.

We danken alle rechthebbenden voor hun toestemming om hun materiaal te reproduceren. Mochten er ondanks ons intensief onderzoek rechten over het hoofd zijn gezien, neem contact op met de uitgever teneinde legitieme rechten te compenseren.

Coverbeeld en beeld vorige pagina:
Alia Farid, *At the Time of the Ebb*, 2019, video, 15'49". Collectie Bonnefantent. Foto: courtesy Alia Farid/Bonnefantent.

www.bonnefantent.nl
+31 (0)43 3290 190

DEEL JE ERVARING

@bonnefantent
#bonnefantent

GRATIS WIFI

Bonnefantent gast

OPENINGSTIJDEN MUSEUM

Dinsdag t/m zondag, 11.00 – 17.00

Samen kunnen we meer

Dit boekje is gratis. Net als de audiotours, de Bonnefantent Free Fridays en gratis lezingen. Dat willen we graag zo houden. Zeker voor mensen met een kleine beurs. We kunnen dat niet zonder uw steun. Uw eenmalige of periodieke bijdrage is zeer waardevol voor ons. Helemaal blij worden we van Vrienden en Sponsors. Bovendien genieten zij ook nog eens van vele extra's. Via de QR-code kunt u direct doneren. Op www.bonnefantentmuseumfonds.nl vindt u meer informatie. Of mail direct naar vrienden@bonnefantent.nl of spreek ons aan. Alvast hartelijk dank. Tot snel.

Deze tentoonstelling is mede mogelijk gemaakt door:

provincie limburg

Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed
Ministerie van Onderwijs, Cultuur en
Wetenschap

VRIENDENLOTERIJ

